

Slavehandlen

Dernæst følger en beskrivelse af afrikanernes sprog, kultur, religion, samfundsopbygning, naturen m.m.

Slavehandelen passes af mændene, og arbejder som væveri, byggeri o. l. besørger enhver husfader hjemme hos sig selv, eller sætter i alt fald sine børn og slaver til det. De huslige arbejder påhviler kvinderne, som dog også ofte giver sig af med mændenes, idet de både bygger og planter; men almindeligt er det ikke, og det passer ikke, når det fortælles, at negerkvinderne helt og holdent ernærer mændene.... Det er ikke at undres over, at negrene, som lever i et så fortryllende mildt Klima, er hengivne til fornøjelser, og at de, da det nødvendige arbejde til livets opretholdelse levner dem megen tid, tilbringer den med det, der morer dem. Deres lege er lige så mangfoldige som sindrige. Hvert køn danser for sig på offentlige pladser. Ofte opfører de små dansescener.... De holder af deres børn. De slår dem næsten aldrig. Moderen ammer sit barn i fire år, hvis der i den tid ikke kommer andre. Ganske vist har faderen ret til at sælge sine børn, men det er så yderst sjældent, at det sker... Et rørende eksempel, som bekræfter sandheden heraf, fandt for nylig sted her... En agraffi-neger (en af vore ved Voltafloden) var, måske ved et ulykkeligt tilfælde, kommen i gæld, som han nu skulle betale, men uden at kunne... Han gik da til sin kreditor og anviste til betaling sig selv, som den anden kunne sælge, om han ville. Den begærlige kreditor gik straks med ham til vort Fort Kongensten (red: et mindre dansk fort) og solgte ham, og han blev derfra sendt: her til hovedfortet i halslænke sammen med flere andre slaver. Her var han i omtrent seks uger, indtil Skibet, hvormed han skulle sendes til Vestindien, kunne få fuld ladning. Imedens havde hans søn fattet den ædle og mere end barnekærlige beslutning, at løse sin fader at hans lænker. Den faderømhed, som havde givet sig udtryk ved, at faderen solgte sig selv, medens landets skik og ret tillod ham at sælge sin søn, havde indgivet sønnen den ophøjede tanke selv at træde i faderens Sted. Han kom derfor hertil med nogle af sine slægtninge og ville bytte en slave. Dette sker ikke så sjældent, når nemlig europæerne kan se deres fordel ved det. Jeg befandt mig netop den gang i varehuset for denne handels skyld og forlangte at se den, der var tale om at bytte, og den, der skulde gives os i stedet. Da denne var en smuk yngling, som havde mange år forud for sin fader, var udvekslingen såre antagelig. Man førte den lænkede ulykkelige frem. Min Gud! Hvor dybt bevæget måtte ikke selv den mest forhærdede menneskehandler blive ved den scene, da sønnen så sin fader i lænker! Han faldt ham om halsen og græd taknemlighedens og glædens tårer over, at han var så lykkelig at kunne befri ham. Man åbnede lænken, tog den ene ud og satte den anden ind. Han var fuldkommen rolig og bad faderen ikke at være bedrøvet for hans skyld. Imidlertid satte jeg guvernøren ind i sagen. Og gennemtrængt af menneskekærlighed talte guvernøren med faderen og de tilstedeværende slægtninge om, hvorvidt de ville være i stand til inden en vis tid at udrede, hvad man havde betalt for ham. En frist blev fastsat, sønnen blev taget ud af lænkerne igen, og alle rejste glade hjem.

(fra Lægen Paul Iserts Breve fra Dansk Guinea : 1783-87, udgivet i 1917. Bearbejdet.)